

Котячий король

LISTEN AND READ

ORIGINAL TEXT HERE

Котячий король

У т́ихому се́лі на півдні А́нглії жив собі́ оди́н чолові́к. Служи́в він церко́вним сто́рожем і жив з дружи́ною при це́ркві у за́тишному буди́нку з ка́міном.

Був у них кіт – чо́рний, як вугі́лля, з бі́лою пля́мою на грудях. Зва́ли його́ То́мас. Одно́го зимо́вого ве́чера церко́вний сто́рож до́вго не поверта́вся до́дому.

Жі́нка сиді́ла бі́ля ка́міна і плелá, а стари́й То́мас грівся бі́ля вогню́. Жі́нка вже давно́ заварі́ла чай, ча́йник встиг ви́холонути, а чолові́к все не поверта́вся.

Наре́шті, захе́каний, він вбі́г у ді́м і закрича́в:

– Хто та́кий Том Ти́лдрам?

Чолові́к був та́кий схви́льований, що дружи́на запитáла:

– Що ста́лося?

– Ти не пові́риш, яка́ дивови́жна істо́рія ста́лася що́йно зі мно́ю! – сказа́в чолові́к.

– То ся́дьмо і ти розка́жеш!

Вони сіли біля вогню, а старий Томас між ними, і чоловік почав:

– Сьогодні я лагодив паркан, той, що під лісом, ти знаєш. Так ось, я вже майже кінчав, як раптом почув голосне “няв-в-в!”

– Няв-в-в! – подав голос Томас.

– От-от, точнісінько так, – кивнув чоловік. – Я озирнувся і бачу... Ой ні, ти не повіриш. Дев'ять чорних котів, зовсім чорних, як вугілля, з білими плямами на грудях, як у нашого Томаса, так поважно, велично несуть... Ну, що ти думаєш? Маленьку чорну домовину, покриту чорним оксамитом, а на вікові – золота корона. Один кіт підходить до мене і каже: “Няв-в-в!”

– Няв-в-в! – озвався Том.

– От-от, точнісінько так, – вів далі чоловік. – Дивиться на мене і каже: “Передай Тому Тілдраму, що старий Тім Толдрам помер”.

– Поглянь на нашого Тома! – вигукнула раптом дружина.

Та не встигла вона закінчити, як старий кіт Том схопився і вигукнув:

– О небо! Старий Тім Толдрам помер, значить, тепер я – король!
І, з тими словами, скочив у камін і зник назавжди..

